

Zinföping, 1840; A. Petró & Sons Officin.

Den Första:

De gossar som skulle aproberas i år;
De wille helst ogerna åt Malmslätten gå
De kommo framkrypandes med hundrade fel
Med frofiga fingrar och knän uppå sne.

2. Ja, tjugosex de woro från Risa i år
Men icke mer än nio åt slätten wille gå
Ty alla de andra de gjorde sig fel
Och trenne stå till bättring för bröst och sura ben.

3. En utaf de rika han hade lejt sig Karl
Men för att wilja frångla och icke stå wid lag.
Så börjar han att säga allt med ett sorgsligt sinn,
Jag kan ej exercera ty på benen fins ej stinn.

4. Hwarföre I gossar så frånglen eder fram
Det skall ni nu så weta och det är mycket sannt,
I gören eder sjuka för penningars skull
Och läs på edra jorddbref till I örlar omkull.

5. Lär eder ej bruka ett sådant listmeri
Att göra eder usla, ty stackare är I.
I wiljen wäl klaga på det kronan består
Men kommer wi till eder det intet mer förslår.

6. Att wara stormodig och gå uppå sprätt
Det tycker I är wackert och pryder eder nätt

Men lära er marschera, det duger I ej till
En edra sura ben de aldrig läkas vill.

7. Rätt lustigt och rätt prydligt skall det se ut
Om sådana himlar de skulle gå ut,
Allt se de halta räfsvar, med frofiga-flor
Det träsko-regementet, gör ej nå'n nytta stor.

8. Likt räfsven som springer när jagten börjar gå
Så är det ock med eder ni stackars rädda får
När raske Officerare commando-ord ger ut
Då börja I att säga: vi rer oß aldrig ut.

9. Önska wille jag att I skall hälsa på,
När som vi uti Krigsrustningen stå
Och när vi exercera och skjuta skott på skott
Då börjen i att skälfwa och med skammen rygga bort.

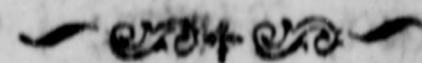
10. Ja raske bewäringar aproberade stå
Och nu ifrån Risa så glädtefullt de gå
Vår Konung och Fosterland wi swärja will vår tro.
Och sedan exercera med hurteliga mod.

11. Allt wi ska exercera och sköta vårt gewär,
Det ska wi er berätta med giltiga skäl,
Bewäringskarl först och sedan korporal
Och se'n med tiden öfwad att blifwa general.

12. En Pengar, mat och dricka, det sparar ej
vår Kung
I raske Bewäringar, kom hjälpen mig och sjung;
Du store Nordens Hjerte Du, tappre Carl Johan,
Dig wilje wi följa och Ryttar gripa an.

13. Våra skott de skola fluga, likt elden så snällt,
En här så wi oß lära att resa uti fält;
Ja Ryttar och Rofacker med hela sin troß
Dem wiljen wi nedslå till marken som möß.

14. Om någon will weta hwem wisan diktat har,
Så är det en bewäring som icke rädder war
En när han kom till målet så sträckte han sig opp.
Och sade: det finnes ej fel uppå min kropp.

Den Andra:

Öwinnans wärde.

Hwem skapar ett förloradt Eden Här på vår
jord? Hwem gör ett paradys af heden I stenig
Nord? Hwem smuckar mannens mörka dagar
Med lif och ljus? Hwem tröstar mannen, då han
klagar I ensligt hus?

2. Hwem lifwar huld i motgångstimman Vårt
sjunkna hopp? med diktadt mod, hwem klingrar
dimman För ljusets lopp; Hwem har den första
kys dig gifwit? Uck glöms den wäl? Hwem följ-
er dig igenom lifwet Med trofast själ?

4. Högt ropar make son och broder: Det
Öwinnan är! Som brud, som hustru, syster, mo-
der Är hon oß kär, Af himmelska och höga dng,
der Omstrålas hon! Mildt stiger ned till jordens
bygder Från stjernig zon!

Den Tredje:

Tröskare-wisa.

Vår arbetsdag är klar och varm. Med ned-
böjd rygg och öppen barm Wi tröska höstens rika
korn Till Julöl i vårt druckeshorn. Från tak i
golf, du slaga! far, Din dans oß bådär glada
dar. Gör dagligt bröd åt fromma små Far wäl,
Dig öfwer ar och strå!

2. Septembersoln i logen ler, Tungt morgon-
dimman sjunker ner, Och skriande kring åkrarne,
Sig samla fogelsvärmarna. De icke skära, icke
så, Och njuta dagligt bröd ändå. Men wid det
pund, och himlen gett, Förädle i vår anlets smett!

3. Etäng lätjan in i stugans qvalm; På
gyllne ar och bräcklig halm Nu dundre slagan
tung och svår, som åskan öfver fälten går; Och
echo ljude friskt kring byn, Till middagsolen står
i skyn, Till stjernehvassvets bleka blöf Till hwi-
lans glädje fallar of!

4. Glad, Lisa wid din Olle gå! Fromt edra
hjertan tröste två. Men kärlek lätt och nyckfull
är, han sällan slagjud hålla plär. Håll takten
jenn i lifvets gång, I vårens fröjd, i höstens
tvång. När julen kommer, glad och fri, Uppå
ert bröllop dansa wi.

5. Lyft kraftig arm, du raske tropp. Uppå
din flit byggas landets hopp, Och öfver dödens
skördefäst, Vill friden bo i skördarns tält. Gå
laga fram med mod och tröst; Klar vår skall le
ur mulen höst; Grön brodd ur döda kornet kläckes,
Som lifvets fröjd i grafven väcks.

Den Sjunde:

Skönheten.

Jag vill gerna älskad bli Och behaga alla;
Men hur skall jag alltid bli Omtyckt utaf alla?

2. Blir man det för blonda hår Kring ett
kypet ämne? För en kind, der rosen står, Viljor
omkring henne?

3. För ett ljusbrunt ögas sken, Klart som
bergskristaller, Länder såsom elfenben, Läppar som
foraller?

4. För en värt, Dianas lik, Gången lätt
som skyn, blåa ädrens mosaik Uppå sammets-
hyen?

5. Men hvad är väl skönhets glans? Rosens
— som försvinner; Der i går en blomma fanns,
Stoft i dag man finner.

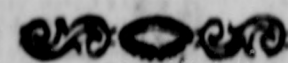
6. Nej, blott den, ifrån hwars blick Goda
hjertat strålar, I hwars pannas öppna stiek O-
skulden sig målar:

7. Der på kinden blygsamhet Månger sig med
nöjet, och på läppen glädighet Med det wisa
löjet:

8. Der en lycklig harmoni, Mellan sig allt
röjer, Och, likt Handens symfoni, Själen ljuf-
fornöjer:

9. Der hwar känsla, ren och mild, Utaf öm-
het brinner, Der hos menskan Skaparns bild Man
i astryck finner:

10. Der det fins och endat der, Hvad wi
skönhet kalla; Den blott wärd att älskas är, Den
behagar alla.

Den Femte:

Tobakspipan och jag.

Hvad häst som jag i werlden ser, Mig alltid
någon lära ger. Ja till och med en pip' tobak
Kan lära mig en nyttig sak.

2. Min pipa, som mig röken ger, Hon är af
bara stoft och ler: Och jag som, röken deraf drar,
Af idel stoft mitt ursprung har.

3. När jag med pipan för min lek. Så ser
jag hon är hwit och blek. I döden jag ock sådan
Blir, som jag min bleka pipa ser.